

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 211. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788645888.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Når den evige regn som sagt tvang os til at ty ind under tag, gik Heiberg, Hertz og jeg tit henimod aften over i den tomme postgård, hvor der fandtes et billard, som stod og ventede på gæster, men hvor så godt som ingen uden vi tre satte dets baller i bevægelse. I stor overgivenhed og lystighed øvede vi her dette spil og havde meget ondt ved atter at høre op, når vi først var kommet i gang dermed. Når det nu nærmede sig til tetid, kom bud på bud fra Heibergs moder for at kalde os til tebordet. Når budet da kom og sagde: »Maskinen står på bordet« - da måtte vi lystre, hvor hårdt det end ofte faldt os at afbryde vor glade leg. En aften, da vi havde været mere ulydige end ellers og tværtimod var vedblevne med vort spil, standsede Hertz pludselig i stødet med sin kø, idet han forskrækket stirrede mod vinduet og udbrød: »Gud, der er Thomaskinen!« Vi andre så hen imod vinduet, da vi ikke forstod dette udbrud, og nu så vi, at det var Heibergs moders ansigt, der udefra viste sig på ruden og utålmodigt bad os dog at ophøre med spillet. Hun hed jo »Thomasine«, og Hertz kaldte hende undertiden i spøg, når hun ikke var tilstede, ved hendes fornavn. Nu, da han så uventet så hendes ansigt på ruden, læste han deri en bebrejdelse over vor ulydighed og blev så forskrækket, at han i befippelsen slog Thomasine sammen med temaskinen og deraf dannede ordet Thomaskinen. Ved dette uventede udråb brast vi i latter, og benævnelsen Thomaskinen blev nu stadig benyttet som bussemand, når vi herefter ligesom denne aften ikke kunne overvinde os til at ophøre med spillet i rette tid. Billardet var stadig vor trøst på regndage. Hele timer kunne vi forlyste os med denne færdighed, idet Bellmanske sange var akkompagnementet til ballernes rullen hen ad det grønne klæde. Når vi rigtig ville more os dermed, lod vi vinduesskodderne lukke og 212 lamperne tænde, lod bringe vin og kager, da var vor fest fuldstændig. Heibergs vittige indfald, Hertz's godmodige, hyggelige humor og min ungdommelige glæde gjorde disse timer så underholdende og morsomme, at vi alle tre i senere år ofte har følt os opmuntrede ved erindringen om billardspillet på postgården i Hirschholm.